

המטוסים מצטרפים

דוזהרים הגייפים. הם מגיעים למשלטים הראשונים של המצרים, אשר לפני שעה קלה שימשו מטרה לפשיטת חיל הרגלים שלנו ולפגזי מרגמותינו הכבדות. הם נעצרים מולם, שוטפים אותם באש, ומסתערים עליהם בדהרה. המוצב העיקרי היה עדיין ריק, המצרים לא הספיקו לשוב ולתפסו. מהמשי לטים האגפיים, הושבה אש.

הרכב עולה על המוצבים, מתלחם בשורה של קרבות קסי וגם ולבסוף מכניע את ההתנגדות. הקו הראשון של מערך ההגנה על שארם שלישיך הובקע. עתודת החי"ר נכנסת לפעולה, לתפוס ולהרחיב את הפרצה.

זוהי רק ההתחלה. אריק שולח שלושה גייפים קדימה, לדג דג את האויב, כפי שהוא מכנה זאת. הגייפים עוברים את הרכס, מתפרשים בבקעה שלפני הקו השני. הם מתקדמים כמה עשרות מטרים ואז מתחילים לשרוק הכדורים סביבם. הם עוד מסתובבים בשטח, מנסים לגרות את המצרים לפתוח באש ולגלות את עמדותיהם. ואז קורא להם אריק בחזרה: הם כבר דיגדגו את האויב.

מקרן המלחמה שלו, שהתקדם בינתיים עד כדי כמה מאות מטרים בלבד מקו הלחימה ממש, מנצח אברהם על הקרב. הוא נותן הוראה לגייפים ולוחלמים להתקדם, לתפוס מקום מול הקו השני ולהתכונן להסתערות חדשה — אך לא להתקרב יותר על המידה לאויב. כי עתה הגיע תורו של חיל האוויר לפעול.

בשיחה שהיתה לו עוד בהתחלת הבוקר, הזמין אברהם מטוסי קרב לטיוע צמוד בשעה שבע, בדיוק בשבע, מופיעות ארבע נקודות זעירות. אלה המוסטאנגים המתייצבים לפקר דת המח"ט. אברהם מעביר את הפיקוד לידי אדם חשוב מאד: יהושע נחמן, ביגני טובילב שהיה פעם איש חטיבת גבעתי והפך טייס קרבי. במסע זה, הוא אחד מקציני הקשר של חיל האוויר, שתפקידם להנחות את המטוסים אל המטרות שאנו מעוניינים בהפצצתן.

כאשר יצאו הזחלמים להסתערות, קפץ יהושע אל זחלם מפקד החוד ואתו מכשיר הקשר שלו. עתה הגיע תורו לנצח על המלאכה. הוא עושה זאת במומחיות של אמן. זחלמו עומד קרוב מאד לעמדות המצריות. הוא בוחר לו מטרה ומצד ביר את ההוראה למטוס הראשון: "אתה רואה את נר העשן

המייבוק ההיסטורי. מפקד החטיבה, אברהם יפה, חותם על טופס המייבוק, בו הודיע למפקדה כי הסיבצע הצליח.

כעבור כמה דקות, הופיע הזחלם. ממנו יוצא יובאשי (טרן) מצרי, מפותח במקצת. אחריו יוצא מפקד הפלוגה שלנו, פצוע בראש. בדרך חזרה, נתקל בעמדה בלתי צרור של אלפא פגע בו הרג אחד מלוחמיו.

הקצין המצרי מתייצב לפנינו. שמו איברהים מגדי תמא זין בן 29, יליד אלכסנדריה, משוי ואב לשלושה ילדים. קבר גיט המשחתת איברהים אל-אווא, שנשבתה בידי חיל הים הישראלי, הוא אחיו.

רציתי להבין איזה מין קברניט קרבי הוא זה המסוגל להיכנע עם אנייתו. איברהים מסביר לי: "אבי הוא ממשפחה תורכית. הוא עובד כבר הרבה שנים כנחש בנמל אלכסנדריה. אחי גדל למעשה על סירת המנוע של אבי. אחר כך הוא הלך לבית ספר ימי, למד גם באנגליה. אני הושב שהוא ימאי טוב. אם יגידו לו להביא את האניה שלו למקום מסוים על פני הים, הוא יביא אותה לשם. אבל כנראה שבשביל להיות מפקד של אניה קרבית, זה דבר אחר."

כנראה.

הוא מספר מדוע נכנע הוא עצמו: "אנחנו כבר יממה של מה בעמדות שלנו. המים אזלו. המטוסים שלכם הרסו את המוראל שלנו לגמרי. ראיתי שאין סיכויים להמשיך וללחום. המפקד שלנו, זה ששמו חנא נגיב, נתן פקודה להמשיך שיק וללחום עד הכדור האחרון. אבל אין כל טעם בזה. כשעלו החיילים שלכם על המוצב שלנו, הרמתי את הידיים."

הוא סיפר כי שני הקצינים שלו, בדרגת סגן-משנה, מדבי רים עברית שוטפת. לימוד עברית הוא חלק מהלימודים הרגילים במכללה הצבאית המצרית, מזה כמה שנים. כל בוגרי המחוזיים החדשים של המכללה נבחנים בשפה זו וחייבים לדעת קרוא וכתוב בעברית.

בינתיים, נמשך הקרב. לעומת האגף הימני שהוכנע, המשיך האויב בהתנגדות עיקשת באגף השמאלי. הגייפים והמטוסים יינים רותקו למקומם, ויתרונם הגדול — תמרון ומהירות תנועה — נשלל מהם. חיל רגלים הוכנס לפעולה, להסתערות ישירה על העמדות. אמנם, קל יותר היה להכות עד שיפיעו שוב המטוסים וירכזו את העמדות, אבל אסור היה לתת לאויב להתאושש אף לרגע אחד: ההתקפה חייבת להירמשך ללא הרף.

לכסוף באה הידיעה: גם האגף השמאלי הוכנע. מיד פרצו

בתוך הקרב. בתמונה זו, נראה בברור אופיו של הקרב על שארם אל-שייך. מלפנים עמדה מצרית עקשנית. הפס חלבנבן במרכז התמונה הוא הכביש הראשי לשארם אל-שייך, עומדים הגייפים והחיילים שלהסור המשוויין, שעה שבאגף השמאלי מפציץ מטוס-קרב העובר בין שני מוצבים מצריים, שכבר טוהרו. בעוד עיקר הכוח נמצא עדיין מאחור.

הגייפים קדימה. לפנינו עמד עתה האגוז הקשה ביותר: מרכז שארם אל-שייך. לעומת הקחים הקדמיים, שהוכנו בחד פוזן והוחזקו על-ידי הכוח שפונה מראס נצראני, היה מרכז שארם אל-שייך מבוזר עוד מלפני חודשים ושנים, מוקף כולו בונקרים של בטון, חפורים עמוק בתוך האדמה.

שוב הופיעו המטוסים והחל מישחק של ציד חפרפרות: כשמגלים קו, מפעילים נגדו את המטוסים ומיד ניגשים אל הציפור בו בעוזים ומקלעים, עד שתושמד החפרפרות או תיכ נע. טיהור המרכז לבנו ארך כמעט שעה שלמה. לבסוף הגיעה הידיעה: הגייפים עברו את מרכז ההתנגדות והגיעו עד לקצה השני של המחנה. גם חנא נגיב, המפקד העיקש, נלכד — חי. בקצה השני של המחנה, על הדרך המובילה מטור פנשו אנשי החטיבה את הצנתנים שבאו מדרום. הקדמנו אותם בדקות ספורות!

עליתי מיד על גיט והתקדמתי אל תוך המרכז. לידי ישב רק אחד מקציני המטה. עברנו בכביש, בין שני מוצבים כבושים והמטוסים לדחור, אל המיפוף הקטנטן אל המיפוף הגדול יותר, בו שוכנים אמטנד והנמל של שארם אל-שייך. פתאום, קורא לי הקצין שישב לידי ומצביע לאחור: הציפור שורייך שנסע אחרינו נעצר באמצע הכביש, עשן. בנזיקסט מצרי צד אותו. פירושו הדבר — נכנסנו עם גיט לתוך גוב האריות וכל חכונה נשארה בחוץ. הרגשה משונה מאד. משני צדי הכביש תדקרו מוצבי המצרית. חלק מהם נכבשו, חלק שני הוכנעו. מי יודע מה בשאר?

התחלתי לעשות סימנים בידי, כאילו הייתי גנרל שלם המוביל את הרביביה שלו לקרב. לצדי הכביש הצטופפו מצרים — בידיים מורמות. אילו היה אחד מהם הורג אותנו, איש לא היה שם לב.

אך חסימת הכביש היתה קצרה. הבנוקסט חוסל, הטור המשיך בהתקדמותו. חורחי לזחלם המיקוד. הלפס שבע שעות בדיוק מאז החל הקרב. "רשום שבשעה 09.30 שלח מפקד החטיבה את המייבוק ההיסטורי: שארם אל-שייך בידי. הם ונשלם, שבח לאל בורא עולם." רשמתי בשמחה.

שאני עכשיו הפעלת? מאתיים מטרים לפני ישנו בונקר. חסל אותו.

מטוס אחד מתקף מהמעגל וגולש בצריחה נוראה על המטרה. צרור כדורים חודרי-שריון הופק את העמדה לעיי חרבות.

ליהושע יש כבר מטרה שניה: "חמש מאות מטר מנר העשן שלי, מזרחה. מתקרב טור של ברן-קאריירס. הם לר-שותף."

מטוס שני צולל. פצצת נפאלם נופלת בין שני זחלים מצריים. זחלים מתלקחים מיד באש. אפשר לראות את אנשיהם קופצים החוצה, אחוזי להבות. המטוס חג וצולל שוב, עוד נפאלם. ברן-קארייר נוסף יוצא מכלל שימוש.

המטוסים ממשכיכים להלום באויב. מפקד הטייסת מודיע: "יש לנו דלק לעוד סיבוב. מי יקבל אותו?"

יהושע מבטיס סביבו. עד כמה שהוא יכול לראות, לא נשארו מטרות ראויים לשמן. הוא יודע שהאויב איננו כך וכל עדין מתחבאים בין השוחות מצרים רבים, המתכים להתחלת ההסתערות כדי להרים ראש ולירות. הוא נותן יד חופשית לטייסים: "בחר לך מטרות כראות עיניך", הוא מודיע למפקדם.

★ ★ ★

אוריאל יוצא לצייד

כשאר נעלמים המטוסים, מדלג הרכב קדימה. מקו לעיו מתקתקים כל הזמן. אחריו נעות חוליות רגלים, פרושות בשרשות. אל חולות על המוצבים ומטהרות אותם ביסודיות. פה ושם מתפתח קרב-אש רצחני. גייפים אצים חזרה עם פצוצים, אל תחנת האיטוף. באופן יחסי, אבידותינו קטנות מאד. טקטיקת ההסתערות המרוכזת מהממת כנראה את האויב ומרידה את יכולת ההתנגדות שלו במידה רבה מאד.

שוב מופיעים שני מטוסים. הפעם תפקידם לחפות על כוח משני של גייפים וחל אחד הפורץ את האגף הימני של המערך המצרי. בזהלם יושב יהושע. הוא מנחה את המטוסים למטרותיהם, 40 ואפילו 20 מטרים לפני המכוניות שלנו. המטוסים צולפים על עמדה, אחריהם דוהרים גייפים, ישר אל

שארם אל-שייך בידי!

בינתיים, מזהלם האגף הימני, מגיעה ידיעה מעודדת. הגייפים והזחלים שעלו על המוצב המצרי שם חיסלו את ההתנגדות, שבו חצי פלוגה, על מיקודה השלם. אני תיכף כביא לכם את מפקד הפלוגה, הודיע מפקד הזחלמים.